

Scrisoarea tânărului Poe

Ionutz21

S-a rupt iubito floarea de cais
În noaptea când în cer plângeau și zeii
Că ochii tăi ce nu demult s-au stins
Au lăcrimat de-au inundat evreii

Îmi pare vremea smulsă din trecut
Privindu-te la cât îmi ești de sfântă
Mă tot gândesc la ziua de demult
La clipa-n care eram miri la nuntă

Îți amintești de micul nost' Azor
Cățelul care ți-a purtat buchetul
Mi-e dor de el, of, cât îmi e de dor
Sper astăzi el să îți păzească pieptul

N-aș vrea s-aud că mâine printre ploi
Alergi de mână cu un blond mai galeș
Să dai uitării ce-a fost între noi
Și un nou tată să-i oferi lui Rareș

Copilul meu cu ochii de cristal
Mi-a moștenit privirea și tăria
Când va fi mare într-un mod bizar
Să poarte-n suflet, dorul și mândria

Promite-mi Ano că îi spui de noi
Că eu sunt cel ce l-a adus pe lume
Nu-ți cer nimic, că încă-s la război
Și în curând m-oi lecui de nume

Mi-e dor de tine, ah, nu ai habar
Cât îmi doresc ca să te țin de mână
Aș vrea să fug acum de-acest coșmar
Să stăm pe plajă, noaptea, împreună

Dar totu-i doar un vis ce-l simt vibrând
Iar ziua asta este tot mai rece
De-o vreme nu-mi simt pieptul nici arzând
Nici rana de pe spate nu-mi mai trece

Părinții mei ce zac pe sub mormânt
Aprinde-le te rog, o lumânare
Și spune-le că poate în curând

Voi fi cu ei sub razele de soare

Să nu m-aștepti în nopțile pustii
Cu ochii pe fereastră zi și noapte
Dacă ai citit scrisoarea tu să știi
Că am murit acum un an jumate!

Georgian Ionut Zamfira